

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4372/2020
15.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милан Марковић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 650/20 од 08.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 650/20 од 08.06.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 650/20 од 08.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1297/19 од 10.12.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати износ од 71.170,49 динара са законском затезном каматом почев од 21.05.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа, а до захтеваних 72.291,00 динара са законском затезном каматом од 19.11.2005. године па до исплате, као и у делу потраживане законске затезне камате на износ од 71.170,49 динара, почев од 19.11.2005. године до 21.05.2016. године. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 650/20 од 08.06.2020. године, усвојена је жалба тужене и преиначена је пресуда Основног суда у Сомбору П 1297/19 од 10.12.2019. године у побијаном усвајајућем делу одлуке о главној ствари и делу одлуке о трошковима поступка на тај начин што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да тужиљи исплати износ од 71.170,49 динара са законском затезном каматом почев од 21.05.2016. године па до исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П 1297/19 од 10.12.2019.

године у побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка је одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, с тим да из навода ревизије произлази да је ревизију изјавила у смислу члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014 и 87/2018, у даљем тексту ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови, из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној. Одлука другостепеног суда о неоснованости тужбеног захтева за накнаду имовинске штете и објективној одговорности тужене за дугове предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом, у односу на које тужила има новчано потраживање из радног односа, не одступа од Закључка усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године у поступку решавања спорног правног питања, према ком Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року, што овде није случај. Не постоји потреба за уједначењем судске праксе у погледу примене члана 172. Закона о облигационим односима на одговорност тужене за ненамирена потраживања запослених призната у стечајном поступку, када претходно није утврђена повреда права на суђење у разумном року.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5.ЗПП, у вези члана 479. став 6. ЗПП Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, у коме вредност предмета спора од 71.170,49 динара очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужиље није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тачка 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тачка 2. и 3. ЗПП, па преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић